

Dinagat waren. In 2001-2002 zullen deze eilanden worden onderzocht met fondsen van privé-kwekers in de USA. Illegaal verkregen vogels, waarvan wordt gedacht dat ze van deze eilanden stammen, worden nog steeds op de vogelmarkt in Manila gevonden. De kaketoë is uitgestorven op Cebu en waarschijnlijk ook op Negros. Er is nog één paar op Siquijor. Twee berichten van kortgeleden uit Luzon gaan waarschijnlijk over ontsnapte kooivogels. Eén van de eerste veldonderzoeken van deze kaketoë werd gedaan in 1991 door Dr. Frank Lambert van de World Conservation Union (IUCN). Dr. Lambert is één van de meest ervaren veldwerkers in het gebied en is nu gestationeerd in Indonesië. Hij stelde voor dat deze kaketoë misschien mangroven nodig heeft als vluchtplaats, als hij zal overleven. Op Palawan is de snelle toename van de menselijke bevolkingsexplosie de afgelopen jaren zeer nadelig voor het overleven van de kaketoës geweest. Bijna alle nestholten zijn bekend bij de stropers. De jongen worden zo snel mogelijk weggehaald zodra ze oud genoeg zijn, soms ook de broedende ouders. Een paar nesten worden sinds 1996 bewaakt, maar het overgrote deel is te onbereikbaar om dit mogelijk te maken.

Sommige voormalige stropers worden voor dit doel gebruikt; bekend als wachters krijgen ze geldelijke aansporingen, radio's, rijst en T-shirts voor hun diensten. Met als resultaat dat in 1997 b.v. tien jongen uitvlogen in het wild. Dit is uiterst belangrijk omdat de populatie overduidelijk op leeftijd raakte, omdat bijna alle jonge vogels werden gestroopt. Dus ondanks dat honderden vogels nog steeds overleven, zullen velen of de meeste hiervan spoedig over hun reproductie leeftijd heen zijn, zonder jonge vogels om hun plaats in te nemen, totdat het aansporingsschema werd geïntroduceerd. Hopelijk zal dit in de komende jaren wijdverspreid zijn. In 1994 werden studenten van de Palawan Universiteit betrokken bij hun inheemse kaketoë. Zij vormden een beweging waarvan de naam "Red de Kaketoë" was. Samen met het ministerie van milieu en de lokale autoriteiten van Palawan, begon Marc Boussekey een beschermingsprogramma. Er werd een protectionetwerk opgezet in vijf gebieden waar de kaketoë nog steeds levensvatbare populaties had. Een coördinator en verschillende leden verspreidden de informatie en probeerden de medewerking van de plattelandsbevolking te krijgen. Van juli 1994 tot maart 1995 werd er een

bewijs tot medewerking aangeboden aan 130 lokale mensen, waaronder 16 ex-stropers. De uitgekomen jongen uit bewaakte nesten worden nu geringd met r.v.s-stalen ringen met identificatie codes. Eén geringde vogel werd gestrikt in een rijstveld. Toen zijn aanwezigheid werd bemerkt, beweerde de man die hem had gevangen dat de kaketoës zijn oogst opaten, maar hij werd overgehaald er geen meer te vangen. Vooruitkijkend hebben de bewakers jonge bomen en zaden vergaard van de bomen die de kaketoës graag willen als nestgelegenheid, om van te eten en te slapen. Er zijn twee kleine kweekruimten opgezet, waar jonge bomen in zakken worden geteeld. In september 1996 werd het merendeel van de bomen voor het eerst geplant. Dit is een jaarlijks terugkerend evenement geworden wat eventueel hopelijk zal resulteren in een toename van voedselaanbod voor een groeiende kaketoë populatie. Rasa eiland Het kleine eiland Rasa (8km²) bij Palawan is nu de belangrijkste in beeld voor onderzoek. Het PCCP (Phillippine Cockatoo Conservation Program) wordt grotendeels gesteund door de Loro Parque Fundación en gecoördineerd door een nieuw team sinds september 1998 (een Duitse ecooloog, Peter Widmann en twee

Filippijnse ambtenaren Indira Lacerna en Siegfried Diaz) d.m.v. "Le Parc des Oiseaux", het vogelpark van Villars-Les-Domes, Frankrijk sinds juni 2001. Tijdens het broedseizoen van januari tot juni 2000 werden er 15 nesten gelokaliseerd. Het is interessant dat ze liever horizontale dan verticale nesten hebben. Zes eieren gingen verloren aan predatie door de algemeen voorkomende hagedis. Uit één vermeldenswaardig nest vlogen 4 jongen uit. Vijf andere nesten bevatte 3 kuikens. Het normale aantal jongen is twee. Ander positief nieuws was dat er geen meldingen van stropen waren. Er werd intensieve bewaking van de nesten toegepast door de bewakers van midden februari tot midden juli. Het fondsenwervingsproject "Adopt a Katala" werd uitgevoerd om fondsen te werven. Geïnteresseerde mensen : "adoptereren" een kaketoë en krijgen een certificaat met informatie over de specifieke vogel, gekenmerkt door zijn ring. In de avicultuur Marc Boussekey heeft zich met niet aflatende energie en enthousiasme voor de Filippijnse kaketoë ingezet. Hij was verantwoordelijk voor het opzetten van het EEP (Europees programma voor een bedreigde soort beheerd door dierentuinen). Hij

beweert: "Zelfs indien er doorlopend voorrang zal worden gegeven aan insitu bescherming van de resterend wilde populatie van de Filippijnse kaketoë, moet er niet aan de mogelijkheid van re-introductie worden voorbijgegaan, vooral voor die eilanden waar de soort uitgeroeid is. Coördinatie van inzet, waaronder samenwerking tussen privé kwekers en instituten om de soort in gevangenschap te handhaven, is een vereiste om het kweekprogramma in gevangenschap effectief te doen zijn. EEP programma

Aan het eind van het eerste volle jaar van het EEP(1993) en zijn studboek, werden er 32 mannen, 21 poppen en 5 ongesexte vogels in 16 collecties gehouden; 11 hiervan waren van particulieren. Aan het eind van 1994 was het totaal gestegen tot 48 mannen en 39 poppen. Van de 24 deelnemers waren er 16 (67%) particuliere kwekers. De deelnemers kwamen uit zes Europese landen. Aan het eind van 1996 werden er in het EEP 48 mannen, 41 poppen en één ongesexte vogel ingeschreven, waarvan 52 (57%) in gevangenschap was gekweekt. De 22 deelnemers bestond uit zeven dierentuinen en 15 particuliere kwekers vanuit zeven landen in West-Europa. Aan het eind van 1999 bestond het EEP uit 41 mannen en 25 poppen. Dit teruggelopen cijfer geeft

weer dat sommige privébezitters van deze soort het EEP hadden verlaten en in 1999 werden er negen vogels buiten het programma verplaatst. Van 1992 tot 1996 kwamen uit negen paren 50 kuikens uit. Het aantal dat werd grootgebracht varieerde als volgt: 1992 - 9; 1993 -11; 1994 - 12; 1995 - 13 en 1996 - 6. Het aantal broedparen was geleidelijk aan teruggelopen van zes naar drie en het aantal niet-broedende paren is toegenomen naar 13, ongetwijfeld omdat sommige te jong waren om te broeden. (Deze kaketoë begint meestal pas te broeden op een leeftijd van zes of zeven jaar). Het laatste studboek dat voorhanden is, die van 1999, laat zien dat er zeven werden grootgebracht. De Filippijnse kaketoë is absoluut niet makkelijk te kweken omdat zoals de meeste Kaketoësoorten. Echter de medewerking van particuliere kwekers is teleurstellend geweest. In 1997 b.v. verlieten er vijf het EEP zonder uitleg, wat een verlies van tenminste 10 kaketoë uit het programma betekende. Bovendien verkopen een paar kwekers hun jongen aan collecties van niet-EEP deelnemers. Aan de andere kant weigeren verantwoorde kwekers jonge poppen aan kwekers te verkopen met volwassen mannen, wetende dat er een groot risico is dat een onvolwassen pop zal

worden gedood. Triest genoeg is dat in het verleden gebeurd. Sommige kwekers hebben niet genoeg verantwoordelijkheid om deze kritisch bedreigde soort in hun bezit te hebben, maar natuurlijk, een kweker is vrij om aan iedereen te verkopen. Er is een regionaal studboek voor de USA waarin 100 vogels zijn ingeschreven. Op de Filippijnen heeft Antonio de Dios, bezitter van de grootste papegaaientcollectie ter wereld, ook de grootste groep Filippijnse kaketoë, waarvan ca. 20 paren broeden. Sommige van deze jonge vogels zijn naar Europa geëxporteerd. Marc Boussekey denkt dat de algehele benadering tot bescherming van de Filippijnse kaketoë, waaronder in situ bescherming, kweek in gevangenschap en fundamenteel onderzoek, een wezenlijke hoop biedt om te voorkomen dat hij uitsterft. Ik hoop van harte dat alle particuliere kwekers een meer verantwoorde houding zullen aannemen ten opzichte van deze kritisch bedreigde kaketoë.

Herstel van de Imperialis: de comeback van Dominica's papegaaivlaggeschip . (pag.4-5)
Door Paul R.Reillo, Ph.D.

De Dominicaanse Amazone papegaaien

Amazona Imperialis en *A.Aurasiaca* zijn het vlaggeschip van het grootste overgebleven oceanische regenwoud ecosysteem in het oostelijk Caribisch gebied. Een gezamenlijk beschermingsprogramma tussen Rare Species Conservation Foundation (RSCF) en Wildlife Division waaronder het observeren van papegaaien in het veld, het uitvoeren van een strategisch herstelplan voor de Sisserou *A.Imperialis* de nationale vogel van Dominica en één van de zeldzaamste amazone papegaaie, het sinds kort gevestigde nieuwe Morne Diablotin National Park. Kortgeleden ontwikkelde veldtechnieken hebben belangrijke gegevens over levensloop, gedrag, aanvangsgetallen en parameters m.b.t. de populatie opgeleverd. Tegenwoordig leven er in de bossen van Dominica naar schatting 350-500 Sisserous en slechts één paar is gehuisvest in gevangenschap in het Parrot Conservation Centre in de Botanische tuinen in Roseau, de hoofdstad van Dominica. Inzet voor bescherming van papegaaien zijn enorm effectief gebleken om over het hele eiland, bescherming op ecosysteem-niveau, de nadruk leggend op de noodzaak tot bescherming van het oceanisch regenwoud op brede schaal te promoten. Recente

veldonderzoeken onthullen de prachtige, schuwe Sisserou als een respect afdwingende soort, waarvan de dynamiek en levensgeschiedenis van de populatie laat zien hoe schema's tot bescherming van bos op lange termijn in staat zijn populaties van papegaaien op eilanden te laten herstellen van verwoestende orkanen. In termen van biodiversiteit per gebied, de graad van dichtheid van soorten en bedreiging, bevindt het ecosysteem van het oceanisch regenwoud van Dominica zich onder de hoogste prioriteit tot bescherming van het Caribisch gebied. Als het Nature Island of the Caribbean" is Dominica het grootste en meest oorspronkelijke van de Bovenwinds Eilanden. Bergen bedekken ruwweg 75% van deze onafhankelijke natie, waarvan de hellingen bedekt zijn met ongerept bos; zo'n 52.000 acres zijn van de Staat (28% van het totale oppervlak). De bergachtigen bossen van Dominica zijn rijk aan een variëteit aan soorten (>60 houtachtigen plantensoorten/ha, meer dan 1600 bloeiende planten) en gombomen *Dacryodes excelsa* met een diameter van vijf voet. Biodiversiteit van dieren is net zo indrukwekkend, vertegenwoordigd door 166 vogelsoorten, 20 soorten rivier- en landkrabben, 12 inheemse landdieren,

ontelbare amfibieën en reptielen (waaronder de Dominicaanse leguaan en een aantal spectaculaire ongewervelde dieren opgeluisterd door 55 vlindersoorten en de reuze kever. Dominica is het enige eiland in de oostelijke Cariben dat twee inheemse amazone papegaaien heeft, de Jaco *A. arausiaca* en de Sisserou *A. Imperialis*, de nationale vogel van Dominica, de grootste en één van de zeldzaamste amazone papegaaien. De Sisserou wordt waarschijnlijk vertegenwoordigd door niet meer dan 500 vogels beperkt tot in en aangrenzend aan de nationale parken Morne Diablotin en Morne Trois Pitons. Nog steeds sinds de orkaan David in 1979 -de meest verwoestende orkaan op Dominica in de geschiedenis- hebben de beschermers gevreesd voor het uitsterven van de Sisserou, omdat de soort was gereduceerd tot een kleine resterende populatie op de hellingen van Morne Diablotin. Het herstel van de Sisserou is een thema van intensief veldonderzoek geweest in de laatste 20 jaar verdedigd door de afdeling Bos en Wildlife van Dominica, maar zulk werk is ontmoedigend; de Sisserou is erg schaars verspreid over dicht, volgroeid bergregenwoud, is uiterst schuw en teruggetrokken en vertoont lage

reproductiecijfers. Intussen is het herstel van de Sisserou, met de altijd aanwezige dreiging van orkanen, een race tegen de klok geworden. Sinds 1997 hebben de RSCF en de Dominicaanse regering zich verenigd om onderzoek te doen naar de Dominicaanse papegaaien en het Sisserou-vlaggeschip voor het grootste oceanische regenwoud ecosysteem, wat nog intact is, van de oostelijke Cariben, te behouden. Sponsorschap is internationaal en uiteenlopend geweest, kortelings met inbegrip van de Loro Parque Fundación, Amazon Society U.K., U.S. Fish and Wildlife Service, World Parrot Trust (UK, Canada, USA) en een aantal Zoologische gezelschappen waaronder Palm Beach, Chicago en Cleveland. Het programma heeft een aantal opmerkelijke resultaten opgeleverd, waaronder voor het allereerst, documentatie van binnenin het nest van reproductie van de Jaco, waarbij gebruikt werd gemaakt van een speciale videosonde en kwantitatieve analyses van co-ouderschap en wederzijdse hulp van de Jaco en de Sisserou, waarbij gebruikt gemaakt werd van rechtstreekse observaties en tijdgestuurde videobewaking. De bestaande voliere in de Botanische Tuin in Roseau is vergroot en omgedoopt in de Parrot Conservation and

Research Centre (PCRC), wat nu een onafhankelijke papegaaien broed-, kweek- en algemeen research laboratorium bezit, evenals een centrum voor archivering en analisering van veldgegevens. Het belangrijkste, op 21 januari 2000 ter afsluiting van een tweejarige campagne van \$1.086 miljoen geleid door de Dominicaanse regering en RSCF, verklaarde Dominica formeel het nieuwe Morne Diablotin tot Nationaal Park, dat 8.500 acres omvat (vlak bemeten) van oorspronkelijk regenwoud en een bolwerk van de Sisserou. Rekening houdend met de enorme topografie van het park, is het beschermde oppervlaktegebied tenminste 20.000 acres. Deze beschermings mijlpaal zal waarschijnlijk het tweede natuurlijke World Heritage Site van het Caribisch gebied worden en de tweede voor Dominica, na het Morne Trois Piton National Park, gevestigd in 1975. De kern van het Dominicaanse papegaaienprogramma is zijn vastberaden team veldonderzoekers - Stephen Durand, Randolph Winston en Matthew Maximea, ervaren boswachters van de Forest en Wildlife Division. De scherpzinnigheid van de veldkennis van de Division is niet alleen bewezen van het

papegaaienteam, maar ook van all personeelsleden, velen van hen hebben uitputtende papegaaionderzoek en geleid en expedities met af luister apparatuur over mijlen met bijna vertikaal terrein. Dankzij de onvermoeide inzet van de Division voor beheer en bescherming van de streek, heeft Dominica een vermogen aan bosbescherming opgeleverd ongeveerd in het Caribisch gebied. Met als resultaat dat papegaaipopulaties zijn gebleven en het RSCF/Forestry partnerschap de mogelijkheid heeft opgeleverd om een uitgebreid papegaaien bescherming- en onderzoeks strategie te ontwerpen en op te zetten. Kortgeleden heeft het papegaaienteam zich verbonden aan een serie veldonderzoeken die de belang rijkheid van de strijd lustige, uitgebreide beschermingspolicy van het bos kracht bijzetten. Tijdens de veldseizoenen van 2000 en 2001 is het team begonnen met het gebruik van Global Positioning System (GPS) en Geographic Information System (GIS) technieken voor het volgen van papegaaien, in gang gezet met hulp van GPS training subsidie van U.S.Fish and Wildlife Service en subsidie van (voor onderzoeken naar populaties) Loro Parque Fundacionaan RSCF. Hoewel de

Forestry Afdeling sinds 1981 constant betrokken is geweest bij het observeren van de papegaaien, is gebleken dat efficiënte methoden om de ruimtelijke verspreiding en grootte van papegaaipopulaties te bepalen moeilijk is. Ruw terrein, dichte bos kruinen en onvolledige topografiemappen hebben een uitgebreide toegang tot gebruik van de habitat voor beide soorten gedwarsboomd. De Sisserou is al tientallen jaren een grote zorg voor zijn behoud, maar vooral sinds 1979 de orkaan David, die zijn populatie aan de rand van de afgrond bracht – misschien zo'n 50 stuks. Hoewel hij ééns verspreid voorkwam in het bergbos boven 700 meter hoogte zowel in Morne Diablotin als in Morne Trois Pitons gebied, sinds 1980 is de Sisserou grotendeels beperkt tot de hellingen van Morne Diablotin, wat ligt in het noordelijk, centrale deel van het eiland. Met een schuw, terughoudend gedrag en lokale populatiedichtheden niet boven één vogel per 300 acres komt, heeft de Sisserou bewezen een uitdagend onderzoeksobject te zijn. Ondanks jaren van intensieve studie, zijn er maar een paar nesten onderzocht en eieren moeten nog worden beschreven. Eerst kortgeleden zijn er jonge vogels geobserveerd in het nest en gegevens van de laatste paar veldseizoenen

suggereren dat de Sisserou maar één enkel ei per legsel leggen, misschien zelfs om het jaar. Hersteld in het zuiden. Terwijl we GPS/GIS training deden begin december 2000, ging het papegaaienteam op zoek om een gebied te verkennen dat bekend staat als Morne Prosper, in het zuidelijk deel van Morne Trois Pitons National Park, om een mogelijke stemgeluid van de Sisserou te onderzoeken, die een boswachter tijdens een patrouille had gehoord. Een bevestiging dat de Sisserou in dit gebied woonde zou aantonen dat de soort zich opnieuw had gevestigd in dit gebied, het zuidelijk deel van zijn oorspronkelijk verspreidingsgebied – een gebeurtenis die te verwachten was sinds de orkaan David, 20 jaar ervoor, populaties in de zuidelijke helft van Dominica had uitgeroeid. Met GPS techniek en topografische kaarten en satellietbeelden dankzij het U.S.Geologic Survey (USGS), kon het papegaaienteam nu de precieze locatie vaststellen van de Sisserou – als de vogels konden worden gelokaliseerd. Waarachtig, op 6 december 2000, na een twee-uur durende klim over steil, rotsachtig terrein naar de top van Morne Prosper, werd het papegaaienteam beloond met een duidelijk zicht op een kleine Sisserou populatie, in beschermd

bos aan de voet van Morne Watt en Morne John. Er werden vier vogels in vlucht gezien en een totaal van vijf gehoord in de vallei onder het uitzichtspunt, op een richel van Morne Prosper die de grens van het morne Trois Pitons National Park aangeeft. Met uitstekende satellietbeelden, onze ontvanger nam onze exacte positie op (tot binnen drie voet) en de sporen en kompasstreken werden gedownload en nauwkeurig gelokaliseerd. Dankzij de nieuwe technologie, training en veldsteun die aan het team werd gegeven werd er een opwindende mijlpaal op beschermingsgebied opgetekend. De comeback van de Sisserou, hoewel langzaam, is zowel meetbaar als duidelijk. Als inheems afhankelijk van de grootste regenawoudbomen van Dominica om te kunnen overleven, vertegenwoordigd de Sisserou als soort een dwingende spil voor verjonging en herstel van het regenwoud. Bovendien omdat volgroeid bos minder kwetsbaar is voor schade door orkanen, de soort een wachter is als waardebepaler van de mate van verstoring van het bos. Inderdaad het bijna-uitsterven van de Sisserou veroorzaakt door de orkaan David in 1979 was een teken om onderzoek te openen naar de karakteristieken van catastrofes op

Windward Island en hoe ze in verbinding staan met het ecosysteem en herstel van de soorten op lange termijn, waarvan we de details nu pas beginnen te waarderen. De papegaaien van Dominica hebben zijn overduidelijk geleidelijk ontstaan in hun biologische en natuurlijke omgeving – met inbegrip van de orkanen – duidelijk bewezen door de volharding van de soort ondanks eeuwenlange bedreigingen van mens en natuur. Het centrale element in het overleven van de Sisserou is het in tact zijn van de habitat, die de onderzoekers en natuurliefhebbers evenzeer de unieke gelegenheid bieden om een ecosysteem van oceanisch regenwoud en al zijn biologisch, natuurlijk en tijdelijke dynamica te bestuderen. Het zien van de Sisserou door ons in het zuiden van Dominica bevestigd dat het beleid van de regering om de gebieden te beschermen en sterke beschermingsethiek werken. Sinds zijn oprichting in 1975 is het Monre Trois Piton National Park in het zuiden las bioreservaat in tact gebleven, zodoende de nationale vogel van Dominica in staat te stellen zich hier 20 jaar te herstellen van de meest verrwoestende orkaan in de geschiedenis van het eiland. Met het aardse parkstysteem van

Dominica gevestigd in Morne Trois Piton National Park in het zuiden en het nieuwe Morne Diablotin National Park in het noorden, kijken we uit naar het langzame herstel van de Sisserou van vóór het niveau van de orkaan David. Een nuchtere realiteit is dat de toekomst van de Sisserou samenloopt met de volgende golf van tropische stormen die westwaards over de intertropische convergerende zone rollen. Maar voorlopig kunnen de Dominicanen, het papegaaienteam en de ornithologen juichen voor de *A.Imperialis* omdat deze magnifieke papegaaien ambassadeur zich over het tapijt van bossen uitbreid dat tekenend is voor Dominica, het natuurlijke eiland van de Cariben.

Bescherming van de Blauwkeel ara in Beni, Bolivia. (pag.6-7) Cruciale stappen m.b.t. het herstel van één van de meest bedreigde vogels ter wereld. Een voorstel van de World Parrot Trust.

Zoals lezers van de PsittaScene en het Parrot Action Plan weten, is de uitermate bedreigde Blauwkeel ara familie van de beter bekende Blauwgele ara. Ondanks de grotere Blauwgele ara's die voorkomen over heel tropisch Zuid-Amerika, komt de Blauwkeel ara allen voor in noord-centraal Bolivia. Hoewel er effectieve

pogingen zijn gedaan om deze soorte te bestuderen en te beschermen sinds zijn ontdekking in het wild in 1992, is de WPT blij met de aankondiging van het opzetten van een volledig ontwikkeld beschermingsprogram ma in het veld voor deze soort. Om het werk goed te kunnen uitvoeren zal waarschijnlijk US\$40.000 per jaar nodig zijn in de komende jaren. We hebben zojuist bericht ontvangen van gulle sponsors – Norah en Bruce Broillet – die een enorme bijdrage hebben gegeven van US\$21.500 om het herstel van deze soort aan te vangen. Norah en Bruce zijn belangrijke supporters van de Parot Society van Los Angeles die geholpen heeft om hun Blauwkeel ara in gevangenschap te koppelen aan de bescherming van deze spectaculaire soort in eht wild (www.parrotsocietyoflosangeles.org) Lees aub verder om meer te weten te komen over de huidige status van de vogel en hoe we denken te kunnen helpen om de soort terug te halen van de rand van uitsterven. We realiseren ons dat niet iedereen de gulheid van de Broillets kunnen opbrengen, maar ieder bijdrage zal een grote steun voor deze vogels zijn – bv, \$100 kan 2 nestboxen bouwen en plaatsen en \$500 verschaft bescherming van één nest voor een heel seizoen.

Achtergrond

De Blauwkeel ara *Ara glaucogularis* is één van de zeldzaamste vogels ter wereld. Recente schattingen zetten de wilde populatie op 'n paar dozijn vogels en did in gevangenschap op een paar honderd tot minder dan duizenden (Hesse en Duffield 2000). Hoewel de Blauwkeel ara op vele andere ara's lijkt met de gewoonte om slechts één of twee soorten palmnoten te eten en dezelfde eisen van nestelen, was het schijnbaar niet deze habitatspecialisatie die hem op de rand van uitsterven bracht. Een groot deel van hun habitat bestaat nog steeds en is in Bolivia goed verenigbaar met veehouderij. De Blauwkeel ara is echter een ongevenaarde doel voor een dramatische en geodgedocumenteerde dierenhandel geweest. Hoewel de exacte lokatie van de vogels tientallen jaren voor ornithologen een mysterie is geweest, ontdekten stropers schijnbaar eind 70-jaren of begin 80-jaren de wilde vogels. Tussen begin 1980 en begin 1990 werden er tussen de 400 en 1200 vogels vanuit Bolivia geëxporteerd (Thomsen et al.1992, Yamashita en Machado de Barros 1997) , waarvan er nu velen in gevangenschap in Europa en Noord Amerika zijn. Pas in 1992 werden de laatste wilde vogels ontdekt door Charles Munn, die zich voordeed als een natuurfilmmaker en

werd naar de plaats gebracht door een stroper (Jordan en Munn 1993). Op dat moment had Bolivia de export van vogels verboden, de Wild Bird Conservation Act was getekend in de USA en de laatste overgebleven stroper was bekeerd tot gids en beschermer van de Blauwkeel ara's. In die tien jaar erna, zijn de meeste inspanningen ten behoeve van de Blauwkeel ara gericht op het vinden van meer vogels, waarbij een handvol nestplaatsen wordt beschermd (meestal 3-4 afhankelijk van het jaar) en doorgaan met steun aan de ex-stroper om alle resterende vogels te beschermen (Hesse en Duffield 2000, Munn in litt.). Er zijn verschillende benaderingen die volgens ons bijdragen aan het herstel van deze kritisch bedreigde vogel: een korte beschrijving van elk volgt:

Nestbewaking

Klaarblijkelijk is elk broedend paar van de wilde Blauwkeel ara cruciaal voor het overleven van deze soort. Het heeft de hoogste prioriteit om er zeker van te zijn dat elk paar dat probeert te broeden élk denkbaar voordeel krijgt. Benadering houdt in wachters stationeren bij elk nest om het paar te beschermen van alle mogelijke bedreigingen: mensen, zoogdieren, reptielen en vogelvijanden. De nestingen moeten bewerkt worden om grotere vogels te

bemoelijken de nestingang binnen te dringen, wachters zouden moeten worden uitgerust met catapults of lichte wapens zoals hagelgeweren om vogelvijanden te ontmoedigen, in bomen zou metaal moeten schitteren om vijanden te verhinderen er in te klimmen en de takken van naburige bomen zouden moeten worden gesnoeid zodat vijanden vanuit deze bomen naar het nest kunnen komen.

Nestvermeerdering

Voor iedere nestpoging zouden alle mogelijk kweektechnieken moeten worden aangewend om de reproductie te maximaliseren. Hoewel er weinig bekend is over nestpatronen van de wilde Blauwkeel ara, als de vogels in gevangenschap of andere arasoorten een maatstaf kunnen zijn, zullen er belangrijke mogelijkheden zijn om de reproductie van elk nest te verhogen - in veel gevallen verdubbelen of verdrievoudigen van de uitkomst. Benadering betekent het uitbroeden van verlaten eieren, aanvullend voeren van de jongste kuikens, het uitroken van de nestgelegenheid zodat noch de kuikens noch hun ouders te lijden krijgen van ectoparasieten en medicatie voor alle kuikens die geneeskundige ondersteuning nodig hebben.

Nestbox voorziening

Waarnemingen van broedende Blauwkeel

ara's in de afgelopen decades wijst erop dat de grotere Blauwgele ara's *Ara ararauna* meestal ook in het gebied zijn en erg agressief kunnen zijn ten opzichte van paren van de kleinere vogels. Dit is geen sprookje omdat van volwassen Blauwgele ara's in Peru gezien is dat ze eigenhandig grote kuikens van hun eigen soort uit een nestplaats haalden, dan de plaats overnamen om het een paar dagen later weer verlaten (Renton in litt.). Pas geleden in oktober 2001 waren waarnemers getuige van dit zelfde conflict op een nestplaats van de Blauwkeel ara in Bolivia. Gelukkig waren de lichter gebouwde Blauwkeel ara's in staat de grotere Blauwgele ara's te verjagen. Een uitvoerbaar alternatief voor het afschieten van alle Blauwgele ara's in het gebied is te zorgen voor extra nestplaatsen in de nestgebieden, die groot en wenselijk genoeg zijn voor beide soorten. Dit zal de potentieel aanwezige strijd voor nestplaatsen tijdens de krtieke periode als de vogels gaan uitmaken of en waar ze gaan nestelen. Een variatie aan ontwerpen van nestboxen zijn uitgeprobeerd op verschillende arasoorten in Peru en de twee die het meeste kans van slagen hebben zullen worden gebruikt op elk nestgebied. Één ontwerp gebruikt een lange uitgehold deel van de favoriete nestpalm *Attalea*

phalerata van de Blauwgele ara's, die dan aan een levende palm wordt bevestigd. Eenander ontwerp is om een lange buis van PVC te gebruiken die zo'n 14" in diameter is met een toegangsdeur aan de bodem. Deze "boxen" worden ook aan bestaande levende *Attalea* palmen gemonteerd.

Coördinatie van Blauwkeel ara's in gevangenschap

Omdat het grootste deel van de ara's in kooien over heel de wereld zitten, is het zinvol voor goede bescherming om zicht te krijgen op waar deze vogels zich bevinden, hoeveel er wildvang zijn, of ze kweken en of een van hen de mogelijk heeft om direct of indirect bij te dragen aan de bescherming van de wilde vogels. Het voornaamste doel van deze inzer is om met collecties in gevangenschap in Bolivia zèlf te werken, wat we zien als waardevol om twee redenen. Één is dat veel van deze vogels dicht bij hun oorspronkelijke bron liggen en nooit blootgesteld zijn aan andere gevangen vogels. Gegeven de ziekte overwegingen van vogels die gehuisvest zijn in voorzieningen met meerdere soorten van alle continenten, deze "lokale" vogels kunnen belangrijke voordelen hebben voor gebruik bij de herstellpogingen of d.m.v. adoptie in de toekomst, kweek in gevangenschap of ter plaatse vrijlaten. Ten

tweede, sommigen van deze voorzieningen hebben tot voor kort bescherming geboden voor het legaliseren van wildvang vogels voor export. Om rechtstreeks met deze voorzieningen te werken biedt het extra voordeel overzicht te houden om elke handel van Blauwkeel ara's in de toekomst te voorkomen.

Zoeken naar nesten

Het is goed mogelijk dat er onbekende kleine populaties zijn van de Blauwkeel ara's in centraal Bolivia.

Lokalisering, bescherming en controleren hiervan zal van cruciaal belang zijn voor bescherming op lange termijn van deze soort. De meeste effectieve manier om over land te reizen in dit deel van Bolivia is met z'n tweeën te reizen met kleine oof-road motoren – die een uitstekende flexibiliteit geven in gebieden zonder wegen en een volledig uitzicht van 360° om de vogels te zien vliegen.

Resultaten

De resultaten van dit project zullen worden gemeten door de output te waarderen van elk bekend nest voor de volgende paar jaar en door controle van de grootte van de populatie van de wilde Blauwkeel ara's. Hoewel sommige mislukte nesten uitnodigend zijn, dient iedere mogelijke actie ondernomen te worden om hun kansen om te vermeerderen tot een snel herstel, vanwege de kritische status en gebrek aan kennis van

de biologie van deze Blauwkeel ara's. Het helpt misschien om in gedachten te houden dat verscheidene papegaaien zeldzamer zijn geweest dan deze soort, met inbegrip van de Echoparkiet *Psittacula echo* op Mauritius en de Puerto Rico papegaai *Amazona vittata* en er is alle reden te geloven dat een pakket maatregelen nu zal leiden tot een belangrijk herstel van deze soort in de volgende decennia

BirdsFirst en de handel in Papegaaien in de UK. (pag.7) door Greg Glendell

Diegenen die werken voor het welzijn van vogels gruwen vaak van de omstandigheden waarin de vogels worden verkocht. In Engeland kun je naar verkoopdagen en veilingen toe waar je wildvang papegaaien kunt zien die gek van angst wegkruipen omdat goedgevolg publiek als slachtoffer van bedrog gedwongen wordt een "koopje" als huisdier aan te schaffen. Er zijn nog steeds volop gemene, vieze dierenwinkels waar handelaren gedijen door met opzet papegaaien in wrede omstandigheden te houden zodat hij zal worden "gered" door een koper. De vogel wordt al snel naar wie dan ook overgeplaatst. Vaak vinden we dat we nieuwe, betere wetten nodig hebben om zulke wredehanden te voorkomen (misschien

is dat zo). Echter de UK heeft verschillende wetten die met dierenwelzijn te maken heeft, die simpelweg niet worden uitgevoerd. De RSPCA gebruikt gewoonlijk de beschermingswet van dieren van 1911 tegen gevallen van wreedheid zoals huisvesting en omgang met dieren. De Wildlife & Countryside Wet uit 1981 wordt ook gebruikt, vooral bij handel in Britse vogels. Echter het is de Pet Animals Wet 1951-83 die het strafbaar maakt om "een zaak" te drijven die wat voor huisdier (gewerveld) dan ook verkoopt zonder een vergunning. Deze Wet wordt uitgevoerd door lokale milieuambtenaren van de regering. Het vereist dat huisdieren allen mogen worden verkocht in "bovengenoemde winkels" wat "gelegaliseerde dierenwinkels" zijn. De Wet heeft de macht om de condities waarin de vogels worden verkocht te controleren en het aantal dat kana worden verkocht. Jarenlang is met deze wet openlijk de spot gedreven door organisatoren van vogelverkoopdagen en veilingen. Handelaren, kwekers en zelfs soms nationale vogelsociëteiten zijn bij deze illegale handel betrokken en duizenden ponden kunnen verdient worden met de handel van één dag. Veel mensen waar vogelhouden nieuw voor is, bezoeken deze

verkopen maar bij het zien van zulke erbarmelijke omstandigheden, zullen liefhebbers niet meer terugkomen. De meeste verkoophevenementen zullen vogels hebben met bloedende en beschadigde vleugels, koppen en poten vanwege de omstandigheden tijdens vervoer; vogels worden gehouden in zulke kleine kooien dat ze niet rechtop kunnen staan ensmerige overvolle kooien zonder eten of drinken; hobby kartonnen kooien met kippengaas erom getaped. Vogels wiens enige voedsel op de bodem van de kooi is gesmeten waar het is vermengd met hun eigen uitwerpselen. En natuurlijk pas geïmporteerde wildvang vogels angstig omdat ze gevangen in een kooi zitten. Voor veel vogelhouders en handelaren wordt dit gezien als een doodgewone zaak om vogels te behandelen en iedereen die bezwaar tegen deze omstandigheden maakt wordt meestal uitgemaakt voor "weldoener" door degene die van deze wreedheid profiteren. Milde klwachten zullen niet resulteren in enige vooruitgang hierbij. Zelfs als "vorderingen" zouden worden gemaakt, illegale handel blijft een criminele zaak. Je zult je afvragen waarom we geen duizenden angstige honden en katten

verkocht zien worden onder deze omstandigheden; maar nogmaals in het geval van dierenwelzijn schijnen de vogels er altijd meer bekaaid af te komen. Deze gang van zaken is de schuld van verschillende oorzaken. Er is een ernstig gebrek aan training ten aanzien van de lokale regeringsambtenaren die de taak hebben deze wet uit te voeren. De meeste RSCPA ambtenaren, hoewel goedbedoeld, missen adequate training om wreedheid bij exotische en niet-inheemse soorten te herkennen. En bij de RSCPA schijnt de wil te ontbreken om handelaren die de wet overtreden aan te klagen. Handelaren zullen zelfs de aanwezigheid van RSCPA op verkopen gebruiken om geloofwaardigheid te krijgen voor hun activiteiten. Organisatoren zullen eveneens dierenartsen uitnodigen om bij een paar van deze verkopen aanwezig te zijn om een het evenement een vleugje "soliditeit" te verlenen. Met deze punten in gedachten, heeft BirdsFirst een campagne lopen om er voor te zorgen dat deze en ander dierenwelzijnswetten naar behoren worden uitgevoerd. De eigen adviesraad van de milieu-ambtenaren, het Chartered Institute for Environmental Health heeft eenzelfde kijk als wij m.b.t. tot hoe deze Wet zou moeten worden uitgevoerd en vele lokale autoriteiten

voeren de wet uit in de geest zoals ze is bedoeld. Echter sommige organisatoren proberen achterdeurtjes in de wet te vinden om te kunnen blijven verhandelen als voorheen. Ze hebben geprobeerd te eisen dat "eigen leden"-verkopen mogen gehouden worden zonder vergunning, maar dat mislukte. Ze eisen nu om evenementen te houden waar vogels in de verkoop geen huisdieren zijn maar "kweekvogels" om de wet te omzeilen. In onze ogen heeft een rondtrekkende handel in vogels als resultaat dat ze behandelt worden als verkopen uit kofferbak van een auto. Als de wet naar behoren wordt uitgevoerd door de lokale regeringsambtenaren zal dit het lijden van duizenden vogels onmiddellijk doen afnemen. Voor meer informatie over dit onderwerp neem contact op met Greg Glendell op: greg@petparrot.freeserve.co.uk

Eens een plukker altijd een plukker?
(pag.8-9)
door Mickey Muck

Men gelooft wereldwijd dat papegaaien die chronische plukkers zijn en/of verminkers niet kunnen worden genezen. Mijn ervaring in de afgelopen 11 jaar bewijst het tegendeel. Ik bied twee studies die dit bewijzen.

Geval één

Corky is een 12 jaar oude pop Molukken kaketoer en nog steeds de ergste plukker/verminker die haar dierenarts ooit gezien heeft. Corky is geboren in gevangenschap en met de hand grootgebracht. Ze woonde met een lieve familie, die ervoor zorgde dat ze een prachtige kooi, dieet, speelgoed en wat ze maar wilde of nodig had. Toch begon ze zich te verminken toen ze zo'n 9 maanden oud was.

Op een vroege morgen nadat Corky zo'n 6 maanden in haar nieuwe thuis was, vond de familie haar bij het opstaan in haar kooi badend en overdekt met bloed. Niet te weten wat er mis met haar was, wikkelden ze haar in een handdoek en belden het noodnummer van de dierenarts. Ze woonden zo'n uur rijden van het dierenhospitaal maar ze waren er zo snel mogelijk. De dierenarts stond te wachten. Corky was bij kennis maar rustig. Ze had meer dan de helft van de huid van haar poot gekauwd en een grote gapende wond in haar borst. Ze was stabiel dus gaf de dierenarts haar narcose en begon direct met de wond schoon te maken en dicht te naaien. Ze deden tevens een complete bloedtest om te kijken of ze medisch in orde was. De uitslag van het laboratorium over Corky was normaal en ze kon naar huis nadat ze twee

nachten in het hospitaal had doorgebracht, maar ze moest een kraag om en ze was in gaas gewikkeld als een mummie. Haar dierenarts had eigenlijk een heel hemd gemaakt zodat ze niet aan haar hechtingen of haar huid kon komen. Haar familie probeerden te verzinnen wat er die nacht gebeurd kon zijn om Corky dit te laten doen. Er was niets veranderd in de omgeving. Haar kooi en speelgoed waren hetzelfde, het ritme van de familie was niet veranderd en haar dieet was nog steeds prima. Corky was altijd een grote eter geweest. Ze hadden hartzeer dat ze iets verkeerd hadden gedaan. Corky bracht de volgende twee maanden door met herstellen en ze deed dat fantastisch. Haar persoonlijkheid en hoge mate van levendigheid kwamen terug en ze scheen gelukkig. Ze was helemaal genezen; de hechtingen en de kraag werden verwijderd. Zo'n twee maanden later deed haar familie bij het opstaan dezelfde ontdekking maar dit keer was het nog veel erger. Deze keer was het gat in haar borst veel dieper en ze had aan beide poten gezeten. Er was nauwelijks genoeg huid om de wonden te hechten. De familie had niet alleen hartzeer maar ze waren verbijsterd waarom en hoe dit kon gebeuren bij hun prachtige babyvogel. Corky

scheen niet zo bij kennis als de vorige keer, dus werd ze opgenomen voor een langere periode. Nadat ze was gehecht en weer een kraag had gekregen, was Corky klaar om na een week in het hospitaal naar huis te gaan. Jammer genoeg had haar familie angst om haar mee naar huis te nemen. Ze verweten zichzelf nog steeds dit unieke gedrag en wilde haar dit niet weer aandoen. Ze dachten echt dat zij of hun huis de schuld was dat Corky zich dit aan deed. Zo vaak lijkt het gemakkelijk aan te wijzen waarom vogels dit zichzelf aandoen, gebrek aan bezigheid, slecht dieet, te kleine kooi, slecht gekortwiekte vleugels, niet genoeg slaap, stress thuis, infecties of andere medische problemen. Soms is het probleem duidelijk maar bij Corky leek het dat ze al het mogelijke voorhanden had wat voor een vogel in gevangenschap nodig was. De familie van Corky hield verschrikkelijk veel van haar en wilde haar niet opgeven maar hadden angst haar mee naar huis te nemen. De dierenarts stelde een adoptieplaats voor dichtbij het hospitaal in de tijd dat ze herstellende was, dus kwam ze bij mij thuis. Ze voelde zich onmiddellijk thuis bij me en het herstellen begon. Haar familie kwam de volgende drie maanden op bezoek, maar de bezoeken werden minder en

langer uitelkaar. Uiteindelijk besloten ze dat ze het feit niet onder ogen durfde te zien dat ze het opnieuw zou kunnen doen, daarom adopteerde ik haar voor altijd. Corky is nu 10 jaar bij me en is volledig hersteld. Ze heeft zich totaal niet meer geplukt of zich verminkt in die tijd. Zelfs zijn er in de laatste vier jaar veren gegroeid op haar poten, waar ze naar het leek heel veel follikel schade had. Corky is nog steeds erg levendig en ze voelt zich gelukkig zonder dat ze weer plukt of zichzelf verminkt. In het geval van Corky denk ik dat haar herstel te danken was aan de verandering van omgeving.

Geval twee

Lilli is zo'n 8 jaar oude pop Witkuif kaketoe. Ze kwam naar het dierenhospitaal, met een gebrekkige kraag, met een garderobe aan jurken gemaakt van vrolijke katoen die ze moest dragen om haar ervan te weerhouden haar veren te plukken. Ze werd ook behandeld met Prozac (kalmeringsmiddel vert.) Haar familie zag het niet meer zitten en ze ging geen goede toekomst tegemoet. Ze had haar borst en pootveren volledig kaal geplukt en had een anderhalf inch grote snee dwars over haar borst. Een andere dierenarts had Lilly gehecht en zag er niet best uit. Toch was het tijd om de hechtingen eruit te halen. Er werd aan Lilly geen Prozac meer gegeven en trok

bij mij in gedurende het herstelproces. Ze leek gelukkig en voelde zich snel thuis. Haar nieuwe dierenarts had een algeheel bloedonderzoek en lichamelijk onderzoek gedaan en ze was in goed gezondheid. Ze begon meteen eenfantastisch dieet te nuttigen en haar veren begonnen te groeien. Ze bleek erg gelukkig. Op een morgen nadat ze een maand bij me was vond ik haar 's morgens met bloed op haar borst en huiduitslag zoals open zweren. Het leek of ze de hele nacht aan de zweren had zitten knagen. Ik bracht haar naar het dierenhospitaal om te kijken wat het probleem was en we realiseerden ons dat de veren op dat deel van haar borst naar binnen groeiden. Het was het gebied waar ze was gehecht. Toen de eerste dierenarts haar gehecht had, vouwde hij eigenlijk de huid naar binnen in plaats van hem te spreiden en naaide het bijelkaar, waardoor de veren niet normaal konden groeien. Haar dierenarts deed haar een kraag om en ik nam haar mee naar huis. Ik pakte haar warm in en masserde haar borst iedere dag om de veren gemakkelijker te laten groeien. Toen ze allemaal waren uitgegroeid en ze niet meer jeukten werd de kraag verwijderd. Ze nu al weer vier jaar bij me en ze heeft niet meer geplukt sindsdien. Ik heb de gelegenheid gehad in de laatste 11 jaar met veel plukkende

en zichzelf verminkende vogels te werken. 10 Molukken-, 6 Witkuif-, 1 Ducorps-, 2 Goffini-, 3 Blauwgele ara's, 1 Hyacint ara en 1 Groenvleugel ara. Slechts één Molukken begon weer te plukken, wat een slagingspercentage is van 96%. Sommige zijn bij mij thuis, anderen wonen bij lieve goedopgevoede families. Sommige hadden medische problemen, die werden behandeld en anderen leken meer begrip nodig te hebben. We moeten niet vergeten dat het vogels zijn en andere behoeften hebben en dat wij al het mogelijke moeten doen terwijl ze hun leven in gevangenschap met ons delen. Maar eens een plukker betekent niet altijd een plukker!

Nuttige tips

Nadat er medische problemen zijn uitgesloten door je dierenarts, is het volgende een paar fundamentele veranderingen en toevoegingen waarmee ik succes heb gehad en die gemakkelijk in de dagelijkse routine van je vogels kunnen worden uitgevoerd.

1. Ik kortwiek de vogels die plukken niet. Het blijkt dat ze zekerder zijn als ze vleugels hebben, of ze vliegen of niet. Ik beveel het niet aan de vleugels te laten groeien als het niet bevorderlijk is voor de levensstijl van het huis. Er is altijd een risico een vogel in volle vlucht binnen of

- buiten te hebben. Er zijn gevallen dat slecht geknipte vleugels reden zijn voor het afknippen van de veren en plukken.
2. Zorg ervoor dat je vogel genoeg slaap krijgt in het donker. Dat is zo'n 10-12 uur iedere nacht. Zo vaak delen onze vogels de huiskamer maar ze krijgen niet de rust die ze nodig als ze bedoemd zijn om TV te kijken of tot middernacht naar familiegesprekken moeten luisteren en dan weer vroeg in de morgen worden wakker gemaakt. Slaapkooien in een andere kamer zijn hier fantastisch voor en de vogel kan toch deel uitmaken vande familie.
 3. Zorg ervoor dat je vogel de juiste voeding krijgt. Wij moeten ze observeren en zorgen dat ze eten wat ze nodig hebben en lekker vinden. Ik vind dat ongepelde noten een fantastische aanvulling is op een dieet voor plukkers. Dit geeft ze niet alleen een bezigheid maar een voedsel lekkernij die ze meestal lusten. Vlaszaadolie is een goede bron van essentiële toevoegingen, die de meeste vogels ontberen. Mix een paar druppels in het verse voedsel wat de vogel eet. Dit is een andere

- makkelijke manier om te zorgen dat hun dieet meer compleet is.
4. Zoveel plukkers worden niet genoeg gedoucht of al helemaal niet, douchen en badderen tot ze drijfnat zijn is drie keer in de week erg belangrijk.
 5. Verrijking ontbreekt eveneens heel vaak bij verenplukkers. Een studie van C.L. Meehan, J.A. Mench en J.P. Garner, Department of Animal Science U.C. Davies ebweert: "Ons verrijkingsprotocol afdoende angstvrij aangepast om te voorkomen dat ze abnormaal gedrag ontwikkelen. Het verminderd ook het uiten van al aanwezig abnormaal gedrag." We moeten zien en zorgen dat onze vogels het speelgoed en dingen in hun gebied leuk vinden. Ze hebben allerlei soorten dingen nodig om zich bezig te houden. Speeldozen kun je maken van een schoenendoos; die gevuld kan worden met restanten speelgoed, andere dozen, noten, lekkernijen etc. De meeste kaketoos zullen uren nodig hebben om hun speeldoos stuk te maken. Één van het meest effectieve speelgoed dat ik

heb uitgevonden is eenvoudigweg andere vogelveren aan elkaar binden. Dit geeft ze een kleurrijk object dat ze kunnen oppoetsen. We vergeten soms dat onze vogels voor langere tijd in hun kooi gelaten worden en het is aan ons om te zorgen dat ze zich bezig kunnen houden.

Echoparkiet 2000-2001 seizoen. (pag.10-11)
door David Rodda, Pete Haverson, Dr. Carl Jones en Dr. Clare Mauremootoo

Introductie
Het seizoen van 2000-2001 zorgde voor 17 Echokuikens, hetzelfde aantal als de twee voorgaande jaren. Elf kuikens werden met de hand grootgebracht en in het wild vrijgelaten, zes vlogen uit van wilde nesten. Dit succes kwam ondanks dat het een slecht seizoen was in termen van bloei in het National Park. De meeste van onze vastgestelde doelen van afgelopen jaar zijn al bereikt, andere in gang gezet en verdere doelen voor het komende seizoen vastgesteld.

Doel één
Populaties Echoparkieten in het wild in staat te stellen elk seizoen een zo hoog mogelijk aantal gezonde natuurbroed jongen te laten produceren:

- D.m.v. het beschikbaar stellen

van kunstmatige nestboxen en

- D.m.v. het vestigen van Echoparkieten in meer gebieden van het National Park.

Doelstellingen

Toename van populatie. In het begin van het seizoen werd de populatie geschat op 106-126 stuks. Dit seizoen lieten we 11 handopfok kuikens vrij in het wild. Zes kuikens vlogen uit van wilde vogels. Er zijn van september 2000 tot nu toe vier doden gemeld. De wilde populatie wordt nu geschat tussen de 120 en 130 stuks. Dus heeft de gestadige populatiegroei zich voortgezet. Vrijgelaten vogels nestelen met wilde vogels. Van twee vrijgelaten poppen is bekend dat ze zijn verpaard met wilde mannen en met succes hebben genesdeld dit seizoen. Dit is een belangrijk gegeven omdat het laat zien dat vrijgelaten vogels met succes kunnen integreren in de wilde populatie. Nestboxen plaatsen op sleutelplaatden in het wild en een geschikt ontwerp. Aan het begin van dit seizoen werden er acht proefontwerpen van nestboxen in het belangrijkste vrijlatingsgebied opgehangen. Nog eens twee boxen werden in het Combo gebied geplaatst om de vrijgelaten mannen in dat gebied ermee vertrouwd te maken. Er zijn tien nestboxen constant in reparatie en

zullen weer worden opgehangen op de vrijlatingsplaatsen. Het ontwerp is veranderd om ze dieper en donkerder te maken. Men denkt dat deze veranderingen de Indiase spreeuwen ervan weerhouden in de boxen te nestelen en het nest koeler houdt. Bereikbaarheid van de nestboxen door medewerkers is ook verbeterd door het inspectieluik te verschuiven van de voorkant naar de zijkant. Paren die voor het eerst broeden in nestboxen in het wild. Vrijgelaten poppen broedden voor het allereerst met succes in kunstmatige nestboxen. Het lijkt of vrijgelaten vogels liever in kunstmatige nestboxen willen broeden, omdat geen enkele wilde vogel ooit in een kunstbox heeft gebroed. We zijn van plan om meer poppen vrij te laten zodat we het gebruik van kunstboxen kunnen vergroten:

- Ze kunnen geplaatst worden in gebieden met terrein dat makkelijk bereikbaar is voor medewerkers voor holte en kuikens.
- Geplaatst in gebieden binnen de vanghekken waar minder vijanden zijn.
- Ze kunnen makkelijker weer- en vijandproof gemaakt worden dan natuurlijke holtes.

- Het gebruik van kunstnestboxen door Echo's zal tevens de competitie voor natuurlijke holtes verminderen, wat een beperkende factor wordt als de populatie toeneemt.

Bij poppen die aanvullend voedsel eten verhoogt de productiviteit. Twee vrijgelaten poppen gebruikte de "hoppers" terwijl ze hun kuikens groot brachten. Één van deze poppen bracht twee kuikens groot met een goed gewicht toen de meeste nesten totaal mislukte vanwege gebrek aan natuurlijk voedsel (vooral inheems fruit). Dit toont het nut van aanvullend voedsel aan om de kuikenproductie te verhogen. Bescherming van de holtes tegen binnendringende soorten in het nest. Dit jaar ontwikkelden we een nestwacht die met succes holtes beschermde tegen binnendringende tropische vogels. Deze bewaker sloot ze met succes buiten terwijl de Echo's toch naar binnen konden. Proefvrijlatingen op het Combo veldstation. Dit jaar zijn er vier poppen vrijgelaten in proefvluchten wat tot doel heeft om Echo's te vestigen in nieuwe gebieden van het National Park. Ze voelden zich snel thuis en ze worden gevolgd d.m.v. de nieuwe radioafstandsmeter uitrusting (zie doel 3 voor details). Het oprichten van een vrijlatingsvoliere voor

de Echo op Bel Ombre. De nieuwe vrijlatingsvoliere, die valt onder het budget van dit jaar, zal spoedig worden gebouwd op Bel Ombre. De ontwerp is tegenwoordig van Manzer Saxon – een bouwaannemer uit Mauritius. Dus we verwachten dat het productie- en bouwproces van de Echovoliere gladjes en snel verloopt en dat hij klaar zal zijn vóór de data van vrijlating van het komende seizoen.

Doel twee

Het gebruik van grootbrengen en kweken in gevangenschap om het grootst mogelijke aantal lichamelijk als geestelijke gezonde jongen Echoparkieten te produceren om in het wild vrij te laten – d.m.v. verdere ontwikkeling van technieken voor gevangenschap, met de nadruk op verbetering van de voorzieningen en vroegere socialisatie.

Successen

Met succes grootbrengen en kweken in gevangenschap. Er werden in totaal 11 kuikens (waarvan 2 van gevangenschaps vogels waren) met de hande grootgebracht en teruggezet in het wild. Handopfok routine. De hoge standaards en overlevingsdrang (90%+) van handopfok kuikens werd dit seizoen gehandhaafd, hoewel de meeste kuikens in ondervoede conditie aankwamen en een complete wijziging van personeel voor handopfok.

Grondige vooruitgang in socialisatie van de jongen. We hebben nu in onze handopfoktechnieken plaats gemaakt voor de volgende vroege socialisatieverbeteringen:

- Kuikens worden nu vanaf een jonge leeftijd (7-9 dagen) uitbroed in vergelijk met voorheen waarbij ze in afzondering werden grootgebracht totdat ze werden gespeend.
- Kuikens worden tevens op jongere leeftijd gespeend – 65 tot 70 dagen oud i.p.v. rond de 100 dagen.
- Socialisatie met volwassenen werd voor het allereerst vóór het overwinnen gedaan. De eerste groep handopfok kuikens van dit seizoen werden voor een totale periode van voor- en na het overwinnen voor een periode van drie weken in een voliere gehuisvest in de nabijheid van de grootste vrije vlucht voliere van de Echo's. Groepen die daarna werden vrijgelaten, werden direct naar de vrijlatingsvoliere overgebracht vanuit de handopfokvoliere en gespeend tijdens en na het vrijlatingsproces, volledig in contact met de wilde volwassen Echo's.

Uitbreiding van de handopfokuitrusting voor het komende seizoen. Voor het komende seizoen hopen we indringing te verminderen door gebruik van gesloten-circuits camera's om nestelende vogels en kuikens te controleren zonder het neste te verstoren. Er zijn vier camera's aangeschaft en worden op dit moment geïnstalleerd. Belangrijke biologische informatie zoals het aantal keren dat ze de eieren draaien, de kuikens worden gevoerd en welkeouder er voert, kunnen we handopfok kuikens beter begeleiden en een completer beeld van de biologie van de Echo vormen. De meeste poppen in gevangenschap hebben nu eieren gelegd. De meeste poppen in gevangenschap copuleren en leggen eieren, dit in vergelijking met voorheen waarbij maar één of twee paren per seizoen legden. Echter de meeste gelegde eieren zijn onbezet watrdoor de nadruk ligt op één van onze toekomstige uitdagingen. De regering van Mauritius zal nieuwe GDWES voorzieningen bouwen voor grootbrengen in gevangenschap. De regering van Mauritius heeft bevestigd dat ze fondsen bestemd heeft voor een nieuw laboratoriumcomplex voor het grootbrengen in gevangenschap, te vervanging van de huidige erg eenvoudige handopfok ruimte waar

we nu in werken op het Gerald Durrell Endemic Wildlife Sanctuary. **Doel drie** Om het succesvol vestigen van vrijgelaten Echoparkieten in het wild to het uiterste te vergroten - d.m.v. het verbeteren van de psychologische gezondheid in gevangenschap en gesteund door meer details via controle na het vrijlaten. **Successen** Verbeterde vrijlatingstechnieken. We hebben geleerd hoe we de vogels op jongere leeftijd moeten vrijlaten (70-90 dagen oud) vergelijkbaar met een leeftijd waarop ze in het wild uitvliegen. Voorheen werden de vogels vrijgelaten als ze volledig gespeend waren en lichamelijk volledig ontwikkeld (120 dagen oud of ouder). Dit seizoen gebruikten we handopfok medewerkers om het proces van spenen in het veld af te maken nadat ze waren vrijgelaten. Voor sommige vogels betekende dit dat ze in de boomtoppen werden gevoerd i.p.v. in de vrijlatingsvoliere. Dit spenen in het wild betekende dat de vogels een vroeg sociaal leerproces en habitatvoorzieningen konden doormaken op de leeftijd vergelijkbaar met die in het wild. Controle na het vrijlaten - studie van de vrijgelaten vogels m.b.v. radiogolven is in ontwikkeling. Jammer genoeg konden transmitters niet vroeg

genoeg in het seizoen worden aangeschaft om ze te gebruiken op de grootste groep vrijgelaten vogels in dit seizoen (vanwege fondsen, productie en douanevertragingen). Het was evenwel te riskant om ze weer te vangen en al vrijgelaten poppen die zich al hadden gevestigd in het wild van radiozenders te voorzien. In plaats hiervan werden 2 op proef vrijgelaten mannen teruggevangen op het Combo veldstation en uitgerust met transmitters op de staart. De transmitterstudie op Combo is bedoeld als een proefstudie om de deugdelijkheid van het gebruik van apparatuur met radiogolven te testen met de bedoeling de Echo's te bestuderen. Door deze studie verwachten we technieken te ontwikkelen om, via radiogolven al onze toekomstige vrijgelaten vogels te kunnen controleren. Hierme kunnen we een beeld vormen van overleving/doodsoorzaak, gebruik van habitat en verdwijning van vrijgelaten Echo's. **Doel vier** **Om er zeker van te zijn dat de volledige keten van genetische variatie wat tegenwoordig onder de wilde en gevangen Echoparkieten voorhanden is - d.m.v. wetenschappelijk ontwikkelde genetisch management.** Successen Voorafbepaald aantal vrijlatingen van poppen op Plaine Lievre. Het is

nog steeds erg moeilijk om nauwkeurig het aantal Echo poppen in het wild te schatten. We weten van observaties van wilde populaties, b.v. als Echo's op zoek gaan naar nestgelegenheden, dat er een overduidelijk overschot aan mannen is. Dus blijven we doorgaan met het voornamelijk vrijlaten van poppen in de grootste populatie van Plaine Lievre - dit seizoen werden er vijf poppen en twee mannen vrijgelaten op deze plaats. **Doelstellingen in 2001-2002.** Het toestaan van toename in de wilde populatie van de Echo's. We stellen ons ten doel om een toename in de wilde populatie te steunen tot 150 vrijlevende Echo's aan het eind van het komende seizoen, met een jaarlijkse streefproductiviteit van 20-30 vogels per seizoen voor komende jaren. Het satreven naar 500 vrijlevende vogels zal de volgende grote mijlpaal zijn. **1 Wilde populatie management doelen** Voortdurend voeling met het management van de wilde nesten. We verwachten dat we 10-20 nesten per jaar aankunnen in de toekomst met gebruikmaking van de technieken die vooral in de afgelopen vijf jaar succesvol zijn geweest. Nestboxen op de veldstations waar we Echo's vrijlaten. Er zijn in sommige gebieden geen natuurlijke holtes aanwezig en kunnen

moeilijker worden gecontroleerd als ze onbereikbaar zijn of te beveiligen tegen vijanden. Er zullen meer nestboxen worden uitgezet in gebieden naast alle vrijlatingsplaatsen.

2 Echo Vrijlatings Programma Doelen

Verhogen van het aantal Echo's in Bel Ombre. Er is een huidige "subpopulatie" (of gedeelte van de voornaamste broedpopulatie) op Bel Ombre van tenminste drie broedparen plus een geschatte zeven "surplus" mannen. Er bevindt zich een groot gebied van goede kwaliteit inheems bos, wat in staat is om habitat te verschaffen aan meer paren. Het is belangrijk dat de "suplus" mannen naar de broedende groep wordt gebracht, omdat ze gentsch gezien uniek zijn. Dus zullen er in het komende seizoen voornamelijk poppen worden vrijgelaten op deze plek.

Het vestigen van een broedende subpopulatie in het Combo gebied. We zijn van plan meer vogels vrij te laten op deze plek om er een nieuwe subpopulatie te vestigen.

Doorgaan met het herstellen van de onbalans in gelijkheid van de verdeling tussen de sexe bij de wilde populatie. Doorgaan met het vrijlaten van voornamelijk poppen op Plaine Lievre en ook op Bel Ombre. Gedetailleerde controle op vrijgelaten vogels.

We stellen ons ten doel meer gedetailleerde controle op vrijgelaten vogels te doen d.m.v. gebruik van radioafstandsmeters die het afgelopen seizoen zijn verkregen.

Voornaamste items zijn het bepalen van waar de vrijgelaten vogels naar toegaan, eventuele doden en onderzoek naar het gebruik van hun habitat. Dit is vooral belangrijk in de nieuwe vrijlatingsgebieden.

3 Echo

Gevangenschaps Programma Doelen

Het opzetten van voliere database. We zijn een databasesysteem aan het opzetten om meer automatische en systematische gegevens bij te houden. Het moderniseren van de gevangenschapsvoorzieningen. Onderzoek zal worden geleid door de Echo handopfok coordinator om vast te stellen wat voor andere uitrustingen hulp kan bieden aan verdere verbeteringen. Het MFW team voor de vogels in gevangenschap zal tevens doorgaan met onderzoek en advies geven aan de regering, voor het ontwerp van het nieuwe handopfok laboratorium. We hopen dat de bouw zal worden aangevangen in maart 2002 en klaar zal zijn voor het volgende seizoen.

Vertalingen Ria Vonk.